

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

Lesní pohádky

 pohádkové
čtení

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

Lesní pohádky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová
LESNÍ POHÁDKY

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5508. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstán
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Drahomír Trstán
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2014

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2014
Cover Illustration © Drahomír Trstán

ISBN 978-80-247-4471-1

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9213-2 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9214-9 (ve formátu EPUB)

Hlemýždí závody

Jolanka byla nejkrásnější hlemýždí slečna v celém lese. Přesto byla skromná a milá. S každým si ráda popovídala, každému ráda pomohla.

Když vyrostla a měla věk na vdávání, rozhodl její tatínek, že jí sám vybere ženicha. Stejně tak jako králové vybírají ženichy svým princeznám.

„Přece si nemůžeš vzít jen tak někoho?“ durdil se táta hlemýžď.

„Ale já mám ráda Hynka a nikoho jiného si nevezmu!“ plakala Jolanka.

„Uspořádám závody a ty si vezmeš toho nejrychlejšího. Chci, aby má vnoučata byla dokonalá. Po tobě krásná a po tvém muži rychlá.“

„Na mě ale nemyslíš. Co když budu celý život nešťastná?“ bránila se Jolanka. Ale tatínek jako by ji ani neslyšel.

Druhého dne zašel do redakce Lesního zpravodaje a tam podal své oznámení o konání závodu.

Když si Hynek Lesní zpravodaj přečetl, málem se mu zamotaly oči na stopkách. „Cože? To snad nemůže být pravda!“ brblal si sám pro sebe. Snažil se přesvědčit o tom, že je to jen nějaký žertík. Něco jako aprílová legrácka. Hned se vydal na cestu k Jolance.

Cestou míjel další hlemýždě, kteří už oznámení četli a teď pilně trénovali. Ferda se celý zpocený ploužil okolo pařezu, Julek posiloval s činkami a Dušan se dokonce pokoušel o kotrmelce.

„Ty netrénuješ?“ zeptal se ho Julek.

„Proč?“ zeptal se na oko nechápavě Hynek.

„Nečetl jsi zpravodaj? Závodí se o Jolanku. Každý ji chce za ženu!“ Pak se na chvíli odmlčel a dodal: „Já taky!“

Hynek byl rozladěný čím dál víc. Když dorazil k obydlí pod lopuchovými listy, uslyšel zoufalý pláč. Zazvonil na květ modrého zvonku, ale místo Jolanky se objevil její táta.

„Co tady chceš?“

„Chci Jolanku za ženu! Mám ji rád!“ řekl nebojácně Hynek.

Ale Jolančin táta ho hrubě odbyl: „Tak si ji musíš zasloužit!“

Další dny byl Hynek čím dál smutnější. Věděl, že s některými hlemýždi, kteří chodí každé ráno do posilovny, se měřit nemůže. Přemýšlel, jestli se má závodu vůbec zúčastnit. Kdyby ale nepřišel, brala by to Jolancka jako zradu.

Hynek se ploužil směrem z lesa. Na čerstvém lesním vzduchu ho nic nenapadlo. Doufal, že se tak stane alespoň u silnice.

Ze svahu pozoroval, jak se auta po silnici prohánějí velkou rychlostí. „Jak jen to dělají?“ divil se Hynek. „Taky svůj domek nosí na zádech a přitom se neplouží jako já! Půjdu to prozkoumat,“ rozhodl se nakonec a vyrazil směrem k autu, které stálo zaparkované na kraji silnice.

„Já jsem takové auto vlastně ještě nikdy zblízka neviděl,“ říkal si v duchu. Už v hlemýždí školce paní učitelky všechny malé šneky, hlemýždě a slimáky varují před automobily. Kdo se k nim přiblíží, přijde prý o život. Přesně tohle jim říkali.

Když byl u auta, chvíli zaváhal, ale pak si řekl, že stejně nemá co ztratit. Opatrně zalezl pod auto a rozhlížel se. Na podvozku bylo hodně hadiček, trubiček a jiných věcíček. „To není fér!“ povzdychl si a ze zoufalství usnul.

Když se ráno probudil, byl celý špinavý. Ležel v loužičce podivné tekutiny, která rozhodně nevoněla.

„Co to je?“ divil se Hynek. V autech se nevyznal, tak netušil, že je to benzin. Najednou si s hrůzou uvědomil, že se už zítra konají závody, a proto je načase vyrazit, aby to nakonec neprošvihnul.

Najednou to s ním cuklo, jako když startuje formule. Místo ploužení vystřelil do kopce jako raketa. Zůstáva-

la za ním pěšinka, jak svou rychlostí kosil trávu nebo mech. Jen tak tak stačil zastavit na borůvkové mýtince, kde se měly konat závody.

Nikdo si jeho ohromné rychlosti nevšiml. Šneci, kteří se ploužili kolem něj, akorát utrousili pár úšklebků nebo posměšných poznámek.

„Bojíš se, abys nezaspal, vid’?“ Nebo: „Marná snaha, kámo, stejně vyhraju já!“ Nebo: „Pojď si změřit svaly!“

Hynek se s nikým měřit nechtěl. Dorazil na mýtinku a tam hodlal zůstat až do zítřka. Báł se, aby se mu ta jeho zázračná rychlost zbytečně nevyplýtvala. Zítřa všem ukáže!

Druhého dne se začali scházet závodníci i diváci. Nechyběl ani pořadatel závodu a uplakaná Jolanka. Povzbudivě mrkla na svého Hynka a pak obličej zabořila do krajkového kapesníčku.

Někteří závodníci se před startovní čárou rozvíčovali, jiní se jen tiše soustředili. Závod byl dlouhý pět metrů. Ti nejrychlejší ho podle předpokladů měli zvládnout asi za hodinu.

„Vážení a milí,“ zahájil řeč pan Hlemýžď. Sešli jsme se tady, abychom vybrali Jolance ženicha. Bude to ten

nejrychlejší z vás! Vítěz může být jen jeden. Proto se připravte ke startu, pozor, teď!“

Všichni šneci divoce vyrazili. Plazili se jeden přes druhého, aby získali co nejlepší startovní pozici. Jen Hynek zůstal stát. Když to Jolanka uviděla, rozplakala se ještě víc, ale pan Hlemýžď se jen spokojeně usmíval.

Když se startovní pole uvolnilo, Hynek vyrazil kupředu. Než se kdo nadál, už stál v cíli. A ani se přitom nezadýchal.

„Vítěz! Máme vítěze!“ volali šneci, kteří měli na starost hlídání cílové pásky. Jolanka se moc přemáhala, aby se podívala, koho si bude muset vzít za muže. Vůbec nemohla uvěřit vlastním očím, že to byl její milovaný Hynek. Hynek se otočil a za vteřinku byl u ní. Něžně ji políbil a Jolanka se na něj hezky usmála. „Tys to dokázal! Jsi můj hrdina!“

Ostatní závodníci byli sice zklamaní, ale na svatbu rozhodně přišli. Takovou slávu se spoustou dobrot si nemohli nechat ujít.

Když vyprchaly i poslední kapky benzínu, stal se z Hynka zase docela obyčejný hlemýžď. Jolance to ale vůbec nevadilo.

Není divu, že při dobrém počasí jezdil raději na výlety do lesa. Do batohu si sbalil něco k jídlu a pití, deku, a hlavně stoh papírů a všelijaká pera a tužky.

Jednoho krásného podzimního dne opět vyrazil do lesa s plnou hlavou nápadů. Rozprostřel deku pod košatým dubem a těšil se, že začne své myšlenky přenášet na papír. Všude kolem bylo krásně, tak bylo víc než jasné, že i slova na papíře budou krásná.

Veverka, která si pochutnávala na žaludech, pana spisovatele sledovala. Najednou jí jeden žalud vypadl z paciček.

+

„Kde mám začít?“ zamyslel se pan Karel nahlas. Než si stačil odpovědět, něco ho ťuklo do čela. Nejprve si myslel, že je to nápad, ale byl to jen obyčejný žalud. Pan Karel si ho zklamaně prohlížel. Pak ho odhodil kousek stranou a připravil si pero a papíry. Chystal se začít psát, když v tom se u něj objevila veverka. Do paciček sebrala svůj žalud a omluvně na něj koukla: „Omlouvám se!“

„Ty mluvíš?“ vykulil oči pan spisovatel. V jeho dětských knížkách sice zvířátka mluvila, ale tohle přece není pohádka!

Veverka přikývla a pak dodala: „Každý přece mluví! Ty taky mluvíš!“

Spisovatel musel uznat, že veverka má pravdu.

„A co tu děláš?“ zeptala se směle.

„Píšu knížku,“ odpověděl Karel.

„A o čem?“ vyzvídala veverka. Ještě nikdy na vlastní oči neviděla spisovatele, tak toho chtěla náležitě využít.

„To právě ještě nevím. Ale až to budu vědět, tak to půjde ráz na ráz,“ řekl pan spisovatel.

„Tak napiš o mně. Já se jmenuje Justýnka.“

Pan spisovatel se zamyslel a pak zaveršoval: „Veverka Justýnka dívá se z okýnka.“

„Jé, to je hezké,“ usmála se veverka. „A nevádí, že žádné okýnko nemám?“

„To vůbec nevádí. Spisovatelé nemusí psát jen to, co je pravda,“ uklidnil ji.

„A vymyslíš i něco o lišce Hedvice?“

„Klidně.“

„A o ježkovi Rudovi?“

„Napíšu básničku o všech, kteří v lese bydlí,“ slíbil veverce, ale pak se zarazil: „Jen jestli budu mít dost volných listů.“

„O to se neboj, listů je tady v lese habaděj! Stačí zvednout hlavu!“ řekla veverka a vyšplhala do větví dubu.

„To je nápad!“ pleskl se do čela pan spisovatel. „Takhle by mohla vzniknout ta nejzajímavější kniha na světě! Určitě se zapíšu do knihy světových rekordů! Jupí!“

Veverka tomu moc nerozuměla, ale byla ráda, že má pan spisovatel takovou radost. Svolala všechna lesní zvířátka. Statný jelen pomohl panu spisovateli vyšplhat

na strom. A tam se započalo spisovatelovo veledílo. Na každý dubový lísteček napsal jednu básničku. Trvalo to několik dní, než byly všechny listy pokryty básničkami.

Pan spisovatel honem zavolal komisi, která má na starosti ověřování rekordů. Přijeli elegantní pánové s elegantními zápisníky. Marně se snažili najít podobný rekord, a tak jednoznačně přikývli. „Vypadá to, že máte šanci, pane Karle. Nejprve ale musíme všechno zdokumentovat!“

Jeden z nich běhal kolem stromu s metrem, další s fotoaparátem a třetí z nich vyšplhal na strom, aby spočítal všechny popsané listy. Byla to fuška, ale povedlo se to. Nakonec byli spokojení všichni. Páni komisaři byli rádi, že to mají za sebou, pan spisovatel byl pyšný, že se dostal do knihy rekordů, ale nejšťastnější byla zvířátka. Každý podvečer se scházela u dubu, aby jim veverka předčítala básničky, které jsou jen a jen o nich.

Skřítkomobil

V lese bydlí skřítkové, kteří se před lidmi důkladně schovávají, a proto je ještě nikdo nikdy nespatriil. Jeden malý skřítek byl ale velmi zvědavý. Dokonce tak moc, že porušil mamčin zákaz přibližovat se k lidem, kteří lesem procházejí, a potichoučku se připlížil k nějakému pánovi, který do košíku sbíral houby. Na zádech měl batoh a v ruce hůl, o kterou se opíral při chůzi do svahu. Skřítek Zvídálek byl od narození velmi zvědavý. Chtěl všechno vědět, slyšet, vidět, ochutnat, očichat a ohmatat. Není divu, že ho začalo zajímat, co má ten pán v batohu. Potichoučku se za ním plížil, našlapoval polehoučku, tak jak to umí jenom lesní skřítkové. Když se ten vousatý pán posadil na pařez, aby si zavázal tkaničky na botách, které se mu rozvázaly, sundal si batoh a položil ho na zem. Zvídálkova zvědavost byla najednou silnější než strach z lidí a střelhitě vyrazil směrem k batohu. Obratně do něj vklouzl. Měl v úmyslu rychle prozkoumat obsah batohu a upalovat pryč, ale pán měl tkaničky zavázané za malou chvíli.

Popadl košík s houbami, batoh se Zvídálkem a ubíral se směrem z lesa. Pán kráčel svižným tempem, a tak nemohl Zvídálek vyskočit, aby si neublížil. Vystrašeně seděl v batohu a chvěl se jednak strachy a jednak nárazy při chůzi. Za chvíli měl pocit, že letí vzduchem, a ucítil silný náraz. Pak už byl klid. Hlavou mu probleskla myšlenka, jestli je ještě vůbec naživu, opět ho ale popadla silná touha vykouknout z batohu ven.

To, co spatřil, ho náramně udivilo, protože nikdy předtím nic podobného neviděl. Ten pán seděl na sedadle v nějaké obrovské plechové krabici, držel se kruhu, se kterým občas otočil doleva nebo doprava, mačkal přitom tlačítka a pohyboval pákou, kterou měl

